

Arrest

nr. 37 173 van 19 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 januari 2010 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 mei 2008 het Rijk binnenkwam, diende op 9 mei 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 18 december 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest nr. 26 355 van 24 april 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 29 mei 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 16 juni 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Op 22 juni 2009 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 oktober 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Op 11 augustus 2009 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Hij verklaarde hierbij: *"Ik ga geen interview doen. Ik heb geen nieuwe documenten en geen nieuwe elementen. Jullie spelen met mij en ik ga nu ook met jullie spelen. Ik ga geen interview doen. Ik ben hier al meermaals geweest. Geef mij de negatieve beslissing maar. Het is absoluut niet nodig om mij vragen te stellen. Het is bovendien momenteel mijn tijd voor gebed. Ik heb die beslissing nodig voor 12.30 u want ik heb gisteren niet goed geslapen. Jullie lachen met mij en ik dus ook met jullie. Dat is dan ook de reden dat ik gewoon wat cirkels heb gezet op mijn handtekening i.p.v. een handtekening."*

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 oktober 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.10. Op 13 oktober 2009 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 januari 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (S. M.) geboren te Sholgara , op (in) 28.08.1990 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag heeft ingediend op 13/10/2009 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 9 mei 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 20 oktober 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 december 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 april 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 mei 2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2009. Overwegende dat de betrokkene op 22 juni 2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 augustus 2009. Overwegende dat de betrokkene op 11 augustus 2009 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd

genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 oktober 2009. Overwegende dat de betrokkene op 13 oktober 2009 een vijfde asielaanvraag indiende en hij de bijstand van een tolk Dari vroeg voor het afleggen van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 14 januari 2010 uitgenodigd werd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en in aanwezigheid van een tolk die Dari spreekt om de motieven van zijn vijfde asielaanvraag uiteen te zetten, dat de betrokkene weigerde zijn motieven uiteen te zetten, dat hieruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene elke medewerking aan het onderzoek van zijn motieven weigert. Overwegende dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. (...)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 januari 2010 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(...) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de persoon die verklaart te heten (S. M.) geboren te Sholgara, op (in) 28.08.1990 en van nationaliteit Afghanistan te heten, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

- *artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Afghanistan voorzien van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene enkel in het bezit is van een 'taskara' (= identiteitsblad) om te pogen zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen. (...)

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing een beslissing is waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geweigerd om een vijfde asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen. Overeenkomstig artikel 51/8, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is een dergelijke beslissing enkel vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en kan er geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Uit het arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994 van het Arbitragehof, thans het Grondwettelijk Hof, blijkt evenwel dat de annulatierechter alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren dient na te gaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld. De Raad is derhalve slechts bevoegd om van voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen zo hij van oordeel is dat de nieuwe, in casu vijfde, asielaanvraag op nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is gesteund.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt niet dat verzoeker bij zijn vijfde asielverzoek enig nieuw gegeven heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beweert weliswaar dat hij, op het ogenblik dat hij een vijfde asielaanvraag indiende '*beschikte*' over twee nieuwe elementen maar toont niet aan dat hij deze stukken, vooraleer de eerste bestreden beslissing genomen werd, ook '*aanbracht*', zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er bij de beoordeling van het herhaalde asielverzoek rekening mee kon houden. Verzoeker geeft voorts aan dat er een dispuut ontstond inzake de tolk die werd aangeduid om hem bij te staan maar maakt hiermee – zo zijn beweringen al correct zouden zijn – niet aannemelijk dat hij verhinderd zou zijn om nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan te brengen. In dit verband moet bovendien opgemerkt worden dat verzoeker betoogt de Engelse taal goed te beheersen en stelt dat hij de conversatie tussen de aangewezen tolk en zijn interviewer begreep. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker niet de kans zou gehad hebben om in het kader van zijn vijfde asielaanvraag de nieuwe gegevens die hij stelt te hebben aan te brengen.

Aangezien niet blijkt dat verzoeker bij zijn vijfde asielaanvraag nieuwe gegevens aanbracht is de vordering tot schorsing gericht tegen de eerste bestreden beslissing, gelet op artikel 51/8, derde lid, van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

2.2. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient de Raad in eerste instantie te duiden dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een beroep dat gericht is tegen een vrijheidsberovende maatregel. Een vreemdeling kan, overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing immers een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

Inzoverre verzoeker voorts de schorsing vordert van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De Raad stelt vast dat het middel dat verzoeker ontwikkelt gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en dat verzoeker nalaat een ernstig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing in zijn verzoekschrift op te nemen.

Wat betreft de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, moet worden toegelicht dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dat hij integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te

herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Verzoeker omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens hem voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

“Verzoeker wordt vastgehouden met het oog op zijn uitzetting die op elk moment kan plaatsvinden aangezien hij over zijn paspoort beschikt.

Ten gevolge van de relevantie van het middel, heeft verzoeker het recht dat zijn asioldossier overgemaakt wordt naar het CGVS voor onderzoek. Dit zal niet het geval zijn indien de bestreden beslissing niet geschorst wordt en de asielaanvraag van verzoeker tengevolge afgesloten zal worden en hij gerepatrieerd zal zijn.

Het feit dat tegenpartij de asielaanvraag van verzoeker niet onderzocht heeft, berokkent op zich een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangezien ze het niet zal doen eens verzoeker het belgisch grondgebied uিতেgez zal zijn (Raad van State, arrest n° 170.720 du 3 mai 2007, (...)).”

De Raad merkt op dat door te stellen dat de bestreden beslissing kan uitgevoerd worden verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maakt. Daarnaast dient te worden benadrukt dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde is, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797). Het volstaat derhalve niet om te verwijzen naar de aangevoerde middelen die in voorliggende zaak daarenboven geen betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing. Verzoeker kan verder ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat zijn nadeel voortvloeit uit het feit dat zijn asielaanvraag niet onderzocht werd. Er dient immers benadrukt te worden dat de Raad bij arrest nr. 26 355 van 24 april 2009 reeds oordeelde dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet aan verzoeker kon worden toegekend en dat met betrekking tot de vier volgende asielaanvragen werd vastgesteld dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht en deze aanvragen dus wel degelijk werden behandeld.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

In voorliggende zaak dient evenwel te worden vastgesteld dat, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, noch een ernstig middel, noch een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aangebracht werd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

G. DE BOECK